

De nieuwe wereldorde.

Wie zich degelijk wil informeren doet noodgedwongen beroep op het internet in deze tijd waar de steeds tirannieker optredende media een politiek correcte eenheidsgedachte willen opdringen ter gelijkschakeling der geesten, alsof dat een eerbaar doel op zich zou zijn. Surfend op het internet stuit men vroeg of laat onvermijdelijk op het begrip

“nieuwe wereldorde”.

Uit de context blijkt steevast een negatieve connotatie aan dit begrip te kleven. Vaak wordt het begrip ook gekoppeld aan een of andere complottheorie waardoor het natuurlijk gemakkelijk in het belachelijke kan getrokken worden.

Politici van de voorbije eeuw gebruikten de term om een nieuwe periode in de geschiedenis aan te duiden waarin een dramatische verandering in het politieke denken en machtsevenwichten zou plaatsgrijpen waarbij voor grensoverschrijdende problemen grensoverschrijdende oplossingen moesten gebruikt worden.

Het nationaalsocialisme van de NSDAP gebruikte de term nieuwe orde. Allicht ook hierdoor interpreteren de aanhangers van een samenzweringstheorie de term ‘nieuwe wereldorde’ bijna steeds als een roep om de invoering van een autoritaire of zelfs

totalitaire wereldregering. Aan complot-litteratuur over “de nieuwe wereldorde” is er overigens geen gebrek

Redenen genoeg dus om naar de ware inhoud van het begrip op zoek te gaan en dan moet men niet theoretisch maar pragmatisch te werk gaan voortgaande op een reeks geïnterpreteerde feiten en niet op fantasie of filosofische overwegingen. Daarom deze poging tot begripsomschrijving waarbij we uitgaan van de herinneringen van nog levende getuigen over de eerste grote abnormaliteit of laat ons liever zeggen “belangrijke teken aan de wand”.

Het was ten tijde van de oliecrisis veroorzaakt door wereldwijde afpersing en chantage door de olieproducerende landen in 1973 toen er helemaal nog geen sprake was van een Europese “Unie”, waardoor een beslissing “olie voor hijra” (islamitische éénrichtingsmigratie) werd genomen die volstrekt 100% illegaal was omdat geen enkel nationaal parlement en geen enkele burger van de soevereine lidstaten er zich ooit mocht over uitspreken.

De regeringen lieten echter begaan en noch het VK noch Frankrijk waren bij machte een vuist te maken. Duitsland was in feite nog bezet, ook in de toenmalige Bondsrepubliek in het Westen. Dit schandaal werd overigens lang verborgen gehouden omwille van het feit dat het verleden daarin begrepen dat wat slechts relatief kort geleden gebeurde zeer snel wordt vergeten en de toenmalige nomenclatuur perfect wist dat bijna geen enkele Europeaan hiermee akkoord was maar wel de democratische rekening zou presenteren over dit cultuurrelativisme en geniepig verraad met onvoorstelbare proporties en catastrofale gevolgen.

Slechts na het verdrag van Maastricht (1993) en zeker na dat Lissabon (2007) werd de EG een “Unie” waardoor gesuggereerd wordt dat de EU een heuse staat zou zijn met alle machten en bevoegdheden van dien, wat uiteraard een utopie is. De volksraadplegingen die daarover werden gehouden verwierpen

deze dictatoriale tendens die nadien zijn ware fascistisch gelaat toonde door de uitdrukkelijk wil van verscheidene volkeren waaronder het Nederlandse, Franse en Ierse gewoon te negeren.

Laat ons toegeven dat de nieuwe wereldorde daardoor bestaat, supranationaal en veel machtiger is dan dat eender welke complottheorie zou kunnen laten vermoeden.

De totaal ondemocratische, doelbewust onleesbaar gemaakte en totalitaire Europese grondwet, de machteloosheid van een in cocon van diversiteit gegijzeld Europees parlement, de supranationale organen zoals de Verenigde Naties en de Noord Atlantische Verdragsorganisatie NATO, de Noord-Amerikaanse Vrijhandelsovereenkomst Nafta, de Codex Alimentarius, het internationale mensenrechtentribunaal, het IMF en de Wereldbank, de uitschakeling van de nationale grondwetten en rechtsstaten ten voordele van een centralistische overheid in Brussel, de Europese hoven en rechtbanken die niet de minste voeling hebben met de burgers waarvan zij de belangen zouden moeten bewaken, maken als detail allemaal deel uit van een realiteit waarin men inderdaad het bestaan als nieuwe supranationale en dus wereld-orde moet erkennen.

De nieuwe wereldorde is geen fabeltje maar een conglomeraat van krachten die, om zichzelf in stand te kunnen houden, samen streven naar de afschaffing van de soevereiniteit van nationale staten en de afschaffing van burgerlijke vrijheden door middel van gedwongen gelijkschakeling.

De auteur John O' Sullivan omschrijft in zijn boek "The President, the Pope, and the Prime Minister: Three Who Changed the World" de kern van feitelijke situatie als volgt:

"Wereldwijd regeren of 'global governance' is een politiek systeem of regime als een ander.

Het streeft ernaar om de ultieme macht van de parlementen en volksvertegenwoordigingen die rekenschap verantwoord zijn aan

de electoraten in soevereine landen over te nemen, en ze te leggen in handen van rechtbanken, bureaucratieën, NGO's en verschillende transnationale organisaties die alleen aan zichzelf verantwoording verschuldigd zijn of aan andere transnationale organisaties ...”

Een objectief waarnemer kan moeilijk anders dan vaststellen dat in de academische wereld, de media, de diplomatie, het financiële establishment, de wereld van de multinationals, de bredere politieke elite en de onvermijdelijke bureaucratieën die de internationale organisaties en niet gouvernementele organisaties bevolken, de ideologie van global Governance een zwaar doorwegende orthodoxie is geworden, omwille van private loopbaanperspectieven maar vooral omwille van de mogelijkheid om op zo weinig mogelijk plaatsen zo veel mogelijk te kunnen lobbyen.

Vaclav Klaus, oud-president van Tsjechië die het communisme nog in levende lijve meemaakte zet in zijn boek “Europa, de glinstering van illusies” een meer aan Europa gerichte kritiek op de nieuwe wereldorde neer. Hij schrijft op pag. 161:

“De Europese unie (ik spreek hier niet over Europa) kan als instelling alleen overleven als ze afstand doet van de sociale engineering en de om die reden utopische visie van een kunstmatige eenmaking van het continent, en terugkeert naar het oorspronkelijke concept van samenwerking tussen soevereine staten die de hoeksteen zijn van integratie, en niet haar slachtoffer.”

Het is inderdaad zo dat precies wanneer de EEG of EG begon te veranderen en een centralistisch geleid project en een arena werd voor sociale ‘engineering’, het democratisch Europees project project stopte. Pogingen om alles en nog wat één te maken voor heel Europa lijkt heel erg op een dwangmatig opgelegde nieuwe orde. Gelet op de absurditeit van deze pogingen zal deze ondemocratische constructie echter onvermijdelijk bankroet gaan, en het centrum van de welvaart

zal zich naar elders verplaatsen of hebben verplaatst.

Het gebeurt inderdaad nu reeds! Men moet zelfs geen van arbeid vrijgestelde vakbondsafgevaardigde te zijn om een rits van inmiddels in heel Europa en ook Vlaanderen gesloten, verdampte, verdwenen en verhuisde bedrijven, inclusief welvaart scheppende werkgelegenheid, te kunnen afratelen als een standaard menu van een gemiddeld chinees restaurant. Waarvan is dit het resultaat? Sociale zelfdestructie zonder dynamietstaven rond de eigen lende gegord misschien? De Europese socialistische apparatsjiks zijn zo schuldig als wat aan deze gang van zaken. Méér nog, zonder hen zou het nooit gebeurd zijn en nog veel minder zo ver zijn kunnen komen.

Klaus ontleedt scherp de valkuilen van de denationalisaties en communautarisering van Europa. De Europese oligarchen en met hen hun bureaucratie teren op de waan dat wat aan ervaring en welvaart in de loop van de lange geschiedenis werd opgebouwd, zo maar straffeloos kan vervangen worden door iets "communautair" alleen maar om reden dat het nieuwe communautair is. Louter toevallig (?) is deze term afkomstig uit de kluwige krochten van het kafkaïaans onland.be ! Communautair, wie had zulke woord-verkrachting ooit kunnen vermoeden in officiële Europese wetteksten?

Kritische vragen worden derhalve hierover niet geduld en nooit beantwoord dan wel met valse beschuldigingen en fictieve proactief gefantaseerde beweringen zoals het toeschrijven van een halve eeuw vrede die te danken zou zijn aan de Europese Unie en niet aan de NATO, daarbij nog vergetend dat er in Bosnië en Kosovo er daadwerkelijk een oorlog werd uitgevochten tegen het christelijke Servië.

Meer algemeen vertolkt Klaus het enige echte democratische gedachtegoed als hij schrijft over de nieuwe wereldorde:

"Een regering die duidelijk geen band meer heeft met democratische legitimiteit die voordien verleend werd door de

burgers zal onvermijdelijk en ongeacht zijn formele kader, de facto onze levens gaan bepalen zonder de minste deelname of invloed van onze kant. In zulke structuur zal het burgerschap snel verdwijnen. Democratie zonder de burger is een oxymoron en het frivole concept van wereldburgerschap is niets anders dan een manipulatie, een mystificatie die bewust de begrippen verwacht. ... Het is de heerschappij over de wereld die politieke, economische en mediatieke elites nastreven. Een wereld zonder democratische legitimiteit die voordien telkens moest bevestigd worden door de burgers.”

Ik besluit de citaten met een paragraaf uit “Van Burger tot Onderdaan” van Jos De Man pag. 287:

“Wij zijn vrije burgers geworden omdat vele generaties voor ons zo moedig waren geen rekening te houden met religieuze lange tenen, omdat zij het verdomde lef hadden om zich publiekelijk te ergeren aan de kwalijke kanten van godsdiensten en ideologieën, en omdat ze durfden te spotten met fanatici en fundamentalisten. Een vrijheid die beknot en beteugeld wordt is geen vrijheid meer.

Welke wetgever kan zich democratisch noemen die het aankaarten van de existentiële problemen van de samenleving strafbaar stelt? Zo een existentieel probleem vormt de islamisering die de toekomst van de Europese beschaving bedreigt. De islamisering is een gezamenlijk project van de islamieten en de Europese overheden. Aan een ongedwongen debat hebben zij geen boodschap. Hun opvatting van de democratie berust op het principe dat wat niet besproken wordt niet bestaat.”

Als men de analyses en observaties van De Man, Klaus en O’Sullivan samenvoegt in een synthese komt men tot de volgende definitie:

De nieuwe wereldorde is een politiek systeem waarvan de machthebbers voor zichzelf cocons hebben gecreëerd van waaruit ze ongestoord hun imperialistische ideologie kunnen blijven

opleggen aan monddood gemaakte burgers aan dewelke ze elke macht of inspraak hebben ontstolen.

De Europese Gemeenschap die zich op een nacht met een nieuw acroniem ontpopte als Unie is een voorbeeld van deze nieuwe wereldorde als politiek systeem dat zich afspeelt voor onze neuzen en aan onze voordeuren.

Het is nog tijd om het totalitair en op een valse interpretatie van het gelijkheidsbeginsel gebaseerd collectivisme waarbij alle burgers even arm en machteloos worden gemaakt te counteren in het stemhokje. Zo niet vrees ik dat de nieuwe wereldorde in Europa alleen zal kunnen verdreven worden met veel geweld. De meedogenloze islamitische cohorten van 'slaven van Allah' bevinden zich op initiatief van de oligarchen van de nieuwe wereldorde al binnen onze grenzen in Europa. Dat is de reden waarom een geweldloze val zoals die van het communistische politbureau van de ex Sovjet-Unie en het cominform niet meer kan herhaald worden.

Winston Churchill had gelijk: de fascisten zijn terug gekomen als antifascisten. En zij hebben bovendien geleerd uit hun vergissingen van het verleden. De 'slaven van Allah' kennen geen democratie en hebben er zelfs een ideologische afkeer van. De enige reden waarom Europa werd geïslamiseerd is een louter tactische reden: al weze het maar bij wijze van bedreigend afleidingsmanoeuvre ter bescherming van de cocons der machthebbers van de nieuwe wereldorde in wording.

De EU controleert inmiddels via de locale collectivisten (socialistisch, groen en ook een groot gedeelte van de zgn. sociale en links-liberalen) alle media en smoort op die manier elke kritiek of maakt die onmogelijk of irrelevant.

Wij stonden/staan er bij en keken/kijken er naar.